

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ο Μπεντζαμέν Κοσταν στην κυρία Ρεκαμιέ). 3 Σεβρίου 1814.

Κυρία μου, Αύριο βράδυ... Αύριο βράδυ... Αυτή η φράση κλείνει για μένα την πιο λαχταριστή ελπίδα, απ' όσες έννοιωσε ίσαμε σήμερα η ψυχή μου... Μά κλείνει και την πιο σκληρή αδυναμία και την πιο τυραννική αμφιβολία. απ' όσες ως τώρα σπάρωσαν την καρδιά μου... Αύριο βράδυ...

Τί φοιχτό πράγμα είνε για μένα αυτό το «αύριο βράδυ», που τόσο άμερμινα και δίχως μιιά έλασφη καν' να χάταρα, μου ψιφωριόσατε σήμερα τό μεσημέρι;...

Αρχισε κιόλας για μένα αυτό το «αύριο βράδυ»... Νοιώθω από τόρα, από σήμερα τό απόγειο, την τυραννική του παρουσία... 'Από σήμερα τό βράδυ αρχίζει για τη βασανισμένη μου ψυχή αυτό τό αδέσιο, τό αμφοβόλο, τό ασύλλητο «αύριο βράδυ»...

Ξέρω από τόρα τί θά τραβήξω αύριο... 'Υπαφέρω από τόρα προκαταβολικά, γιά ό,τι με περιμένει αύριο... Νά σου τό πω;... 'Ακουσέ το απ' τα διαμαρμένα για τό φιλί σου χείλη μου, αν κι' εμαι βέβαιος ότι τό ξέρεις καλύτερα από μένα... λοιπόν:

Θάρρω, αύριο βράδυ, στις 9 ακριβώς, τό σπίτι σου... Μά θά μου πούν πώς λείπεις, πώς δέν γύρισες άκόμη από κάποια έπίσκεψη σου... Θά ξανατεράσω στις 10 και θ' ακούσω τά ίδια... Θά ξανατεράσω στις 11 κι' ή ίδια τύχη θά με περιμένη... Τώρα, αν, α-πελευσιμένος καθώς θάμαι, παρατραβήσω τό σχοινη, ξεχνώντας κάθε συμπαιφορά και διάκριση, και ξεναρθώ πάλι στις 12 τά μεσάνυχτα, τότε... τότε θά μου πούν — ή καμιαέρα ή ό θυρωρός σου — πώς ήφες μέν πρό ό λίγου, μά πώς έπεσε πειρά νά κοιμηθής!...

Κατάλαβες, αγαπημένη μου;... Κατάλαβες ότι τό αποτέλεσμα όλης αυτής της τραγικής για την καρδιά μου κωμωδίας σου, θάνα, έσύ μέν να ξεγλυτωρής όπως πάντα σάν χέλι, έγώ δέ νά πάρω απ' την υπηρεσία σου μαθηματα, τάκι και συμπαιφοράς;...

Νά... 'Ισμε κεί με κατάντησες... Σάν νά μή μου φτάνη ή άγωνία της πονεμένης μου ψυχής κι' ή φοιχτή απελυσία που δοκιμάζω για την άκαρδη ύπαρξή σου, απ' την ημέρα που σε γνώρισα...

Στοιχηματίζω πώς δέν με πιστεύεις... Δέν με έννοιωσες καθόλου, τότε... Δέν έννοιωσες πώς κάτω από ένα έξωτερικό αυτόηρό και ψυχρό κούβερτα μιιά καρδιά — ή καρδιά μου — γεμάτη από διάκριση, από τρυφερότητα και διαμαρμένη νά νοιώθω επί τέλους, έστω και λιγάκι άγάγά, τη λαχτάρα της άληθινής, της άπέραντης άγάτης:

Της άγάτης για σένα...

Είσα ή μοναδική μου σκέψη... Δέν φεύγει από τό μυαλό μου ούτε μιιά στιγμή μονάχη... Όλη ή γοητευτική σου χάρη, όλο τό μίση της ψυχής σου, όλοι οι σκοτεινοί και μιστριώδεις κόσμοι των γλυκών ματιών σου, αγκαλιότασαν την καρδιά μου και μ' έκαναν για πάντα σκλάβο σου ταπεινό...

Σου γράφο αυτά τά λόγια και κόβεται ή πνοή μου... Σε σκέπτομαι και τό καρδιοχτύπι μου όχι μονάχα τό άκούω, μά και τό νοιώθω νά σφυροκοπά, τά γεμάτα από σένα στήθη μου, μέ πόνου...

Πονά!...

Μ' έκανες δυστυχισμένον... Δοκιμάζω έξ αιτίας σου πίκρας, τίς όποιες δέν ξαναδοκιμάσα ποτέ μου... Μ' έκανες πολλές φορές νά κλάψω από άπελυσία... Ναι... Νά κλάψω, έγώ, που δέν εν-
πλάγωμε στο θέατρο.

Όταν φτάσαμε, όλοι βρισκότουσαν συγκεντρωμένοι στό φουαγιέ και σε λίγο ή τελετή άρχισε.

Κρατούσα την αδελφή μου απ' τό χέρι. Μπροστά μας βάδιζε έπίσημα ή χατάχοντη κ. Ναταλία, έταίρος της «Κωμωδίας», μιιά ήθοποιός στρεμμένη, κακή, μοχθηρή... Σε μιιά στιγμή, ή Ρετζίνα, για νά μιν πατήση την ούρά του φορέματος της ήθοποιού Ροριέ, σκόνταψε επάνω στη χοντρο-Ναταλία.

Τότε εκείνη γύρισε απότομα κι' έσπρωξε την αδελφούλα μου μέ τόσο δύναμη, ώστε ή φτωχή Ρετζίνα πήγε κι' έπεσε σε μιιά στήλη. Έβγαλε μιιά κραυγή και σηκώθηκε άμέσως. Μά τό πρόσωπό της ήταν κατακοιματόνο...

Τότε δέν πτόρεσα νά κρατηθώ. Όρμησα προς τη χοντρο-Ναταλία και της φώναξα:

— Μοχθηρό ζώο...

Εκείνη έτοιμάστηκε νά μου άπαντήση, μά την ίδια στιγμή έγώ της κατάφερα δύο δυνατά χαστούκια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

νοίωσα ποτέ μου τά μάτια μου και νά βουρκώνουν κόν...

Τό θέλησες έσύ νά σ' αγαπήσω... Μά και δίχως νά τώθελες, πάλι θά σ' αγαπούσα... Τρελλαινεις, ά-θέλα σου, όποιον σε πρωτοβλέπει... Κι' ένας απ' τους άτυχους αυ-τούς, ένα απ' τά σπαραγμένα θήματά σου, εμαι κι' έγώ...

Πολιτική, διπλωματία, κοινωνικές ύποχρεώσεις, όλα, όλα έσβουσαν πειρά για μένα... Δέν έχω μιιαλό για τίποτε, έξέρον για νά σε-πτομαι έσένα...

'Ισως σου φαίνομαι πραγματικά τρελλός... Μά άφορηή της τρέλ-λας μου είσα έσύ και μόνη... "Αν τό θελήσεις λίγο, δίχως προσπά-θεια καμιά εκ μέρους σου, μ' ένα γλυκό χαμογέλο σου, θά σόβση πα-ρευθής ή τρέλλα μου, θάρρω στα λογικά μου και θά νοιώσω στην ά-γνή ματιά σου μιιά γωνίτια Παράδεισου...

Γλυκειά και άδία κόζλα μου... Μέ τί συγκίνητο μουσική, μέ τί ψυχής λαχτάρα σε κοιμαρόνο κάθε που σε βλέπω!... Μού φαίνεσαι σάν άγνή, άήξερη παιδούλα, μέ ξέ-πλευρα άκόμη τά πλούσια μαλλιά μου και μέ κοιτη πόδιτου...

Και όμως, ξαφνικά, αλλάξει εμφρωσι ή ματιά σου, κι' ή τσαχα-νιά της μέ τρομάζει, ενώ μέ γοητεύει, πάλι ξαφνικά, ή χάρη του κυ-γερού κορμιού σου...

Θέ μου, παρομιλώ...

Έχω δίπνο όταν νοιώθω τό μυαλό μου νά σωλεύη στη θοριά σου... Και, ξέρεις;... Μόνον τρελλός δέν νοιώθει τρελλό τον έαυτό του μό-λις σε πρωταντιώσει!...

Παράδεισο σου φαίνεται αυτό;... Αντιφατικό;... Παράλογο;... 'Ισως!... Και όμως εν' ή καθαρή άλήθεια...

Αύριο βράδυ, λοιπόν...

Θέ μου, τί με περιμένει άραγε;... Θά είσα σπίτι;... Θά με δε-χθής;... "Η θ' άντιφρώσω θεούλιουτη την πόρτα του Παράδεισου, από δυστυχισμένος κι' απ' τους άτυχους Πρωτοπλάστους;... Έσύ κι' ό 'Υψιστος, ό 'Υψιστος κι' έσύ τό ξέρουν!... Σ' αγαπά!...

Κι' άγάτη θά πη πόνος... Θά πη μαρτύριο... Θά πη σπαραγγός ψυχής και μάτομα καρδιάς και δάγκωμα άδηντρο χεριών και βού-κωμα ματιών και χλωμάσμα προσώπου και χλωμάσιος γνάτων...

Αυτά δοκιμάσα ίσαμε τόρα...

Μά θά πη και πεφορίγισμα χαρούμενο ψυχής... Θά πη και γοη-γοχτύπημα ήδονικό καρδιάς... Θά πη και μέλιση οδρόνιο αισθήσεων, κι' άνθημα χεριών που χαμογελούν, και ρόδιση — απ' τη συγκίνη-σι — προσώπου, και γλυστόρημα άνάλαφο σε μιιά όλάνοχτη άγκαλιά άγατημένης, και σπιθοβόλημα ματιών απ' τό ξεχειλισμα της ευτυ-χίας...

Αυτά δέν τά δοκιμάσα ως τόρα... Είνε γραφό μου όμως νά μου τά χαρίσης;... Είνε γραφό μου νά τά νοιώσω από σένα, γιατί κω-μιά στον κόσμο άλλη δέν θά σταθί ποτέ της άξια και ίκανή νά με ζάνη νά τό νοιώσω;...

Είσα αίνωγμα σωστό, αγατημένη μου...

Μού φαίνεσαι σάν νάχης κατάλευχη την ψυχή σου και βαθυσκότεινο τό μυαλό σου... Κανένας δέν πτόρεσε νά κωνηθί ποτέ του πώς σ' έφαίξε, έστω και για μιιά στιγμή, στην άγκαλιά του...

Κανένας!...

Έγώ όμως;... Έγώ σε λαχταρώ, ό-πως ποδεί τό μυρισκονηγημένο άγορμι νά-δρη την ασφάλεια και τη γαλήνη της ά-λόμωρης φωλιάς του... Κι' ή διαμαρμένη για σένα καρδιά μου ποει σε τέτοιο ά-φάνταστο σημειο, ώστε για νά την ανα-κοιφίσω, αναγκάζομαι νά την ποτίζω τότε-πότε μέ τό βάλισμα μιιάς ψευδαίσθησης.

Και ή ανακουφιστική σάν βάλισμα ψευ-δαίσθησις, στην περιότωσι αυτή, είνε ή ί-δέα μου πώς φτιάξες για μένα, στην ά-γνή κι' απόρητη καρδιά σου, μιιά γωνίτια ξεχωριστή και άποψηστικά δική μου... "Ας δώσει ή καλή μου μοιρα νάβγη γρη-γορα άληθινή ή ψευδαίσθησι μου αυτή, ή όποια είνε αποτέλεσμα της άφάνταστης λαχτάρας μου κι' άγάτης για σένα...

Αύριο βράδυ, αγατημένη μου...

Αιώνες μέ χωρίζουν ίσαμε κείνη την ευ-τυχισμένη στιγμή, αιώνες γεμάτοι πίκρα, αμφιβολία, άνταπομνησία, λαχτάρα, πόθο και φαρμάκια... Είθε νά μ' άποξημιώση για ό,τι ύπόφερα, σκληρό και βασανιστικό, ή στιγμή εκείνη που την καρτερώ, έξα-ρτώντας απ' αυτή την ευτυχία και την ήσυ-χία της ζωής μου όλόκληρης...

Αύριο βράδυ, αγατημένη μου...

